

som eventuelt sættes paa Aldersrenteloven. Jeg tror, at ligesom man er gaaet over til at lade Staten bære $\frac{7}{12}$ af Udgifterne i Stedet for som efter den gamle Lov $\frac{6}{12}$, bør man i Supplementslovene gaa over til, at Staten bærer største Delen af Udgifterne.

Med Hensyn til Tanken om Graduering af Brændselsbeløbet skal jeg bemærke, at naar det gælder Formuebesidderne, og man holder sig alene til dem, skal jeg for mit Vedkommende ikke have noget som helst imod, at man graderer Brændselsbeløbet, men jeg erkender, at det bliver lidt vanskeligt at gøre det, naar Talen er om Indtægt, der ikke er forbundet med Formuebesiddelse. En Mand kan udmærket godt have en lille Indtægt, der bevirker et Fradrag i den Aldersrente, der ellers vilde tilkomme ham, og alligevel have haardt Brug for den fulde Brændselshjælp.

Til det ærede Medlem Hr. Vesterager, som var betænkelig baade paa Kommunerne og paa Statens Vegne, men navnlig paa Kommunernes Vegne, vil jeg sige, at det ærede Medlem maa jo ikke glemme, at Kommunerne sidste Aar havde en lignende Udgift som den, de vil faa nu — til Trods for at de gamle fik betydeligt mindre —, fordi Staten skød Udgiften over paa Kommunerne. Kommunerne vil i Virkeligheden kun komme til at svare $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. mere, hvis vi vedtager Forslaget i den udvidede Form. Ellers glæder det mig overordentligt, at det ærede Medlem har Sympati for de gamle. Jeg kunde ønske, at denne Sympati gik saa vidt, at han aldrig noget Sted udtalte, at de gamle faar deres Aldersrente uden at yde noget dertil, for det er ikke sandt. De gamle har slæbt og stridt et langt Liv igennem, har betalt deres Skatter, saavel direkte som indirekte, og de er, forekommer det mig, naar de er kommet op i en høj Alder, fuldt berettigede til at nyde deres Aldersrente uden at skulle have dette hæftet paa sig, at de faar den uden at yde noget, for saa bliver det ikke andet end en Slags almindelig Fattighjælp uden Fattighjælps Virkninger. Det synes jeg altid vi har sat en Ære i at hævde, at naar de gamle er naaet op til en vis Alder, skal de have Ret til at faa denne Pension af Samfundet; derfor gik vi netop over til Aldersrenten — den forrige Lov byggede paa et andet Princip —, og det var det, vi

roste Aldersrenteloven allermest for: at nu erkendte Samfundet, at de gamle havde Ret til at faa en vis Rente. Maa jeg saa spørge — uden dermed at ville fornærme Tjenestemændene eller det ærede Medlem Hr. Vesterager —: Hvad betyder det i Virkeligheden, at nogle enkelte Medlemmer af Samfundet betaler Pensionsbidrag? Betyder det, naar man søger til Bunds i Spørgsmaalet, mere end dette, at de i Forvejen faar saa meget mere i Løn, at de kan undvære dette Bidrag? At der derfor skulde tilkomme dem en betydelig højere Alderspension end de øvrige Samfundsmedlemmer, kan jeg med min bedste Villie ikke indse. Jeg tror, at naar det ærede Medlem, der har Sympati for de gamle, vil søge ogsaa at vække Sympati for dem i Befolkningen, saa har han kun eet at gøre, og det er at ræsonnere saaledes: Det er haardt at blive gammel, men det er endnu haardere, hvis man ogsaa skal sidde og fryse om Vinteren. Hvis det ærede Medlem ræsonnerer saaledes, faar vi en udmærket habil og stabil Medhjælper i det kommende Udvalg, som jeg ikke har noget imod bliver nedsat til at fremme dette Lovforslag saa hurtigt som muligt.

Det ærede Medlem Hr. Henningsen dvælede ved dem med de store Formuer, og jeg skal der erkende, at jeg har ikke meget tilovers for disse Folk. Jeg mener ganske vist, at først naar man kan give alle Samfundsmedlemmer Aldersrente, faar Renten sin rette Karakter. Altsaa, jeg kunde udmærket godt tænke mig, at vi ydede Aldersrente til alle Mennesker, hvis vi havde Raad til det, men Forudsætningen for det maa dog først og fremmest være denne, at vi yder tilstrækkeligt til dem, der intet har. Det er Grundlaget, og naar vi har faaet Grundlaget i Orden, kan vi, efterhaanden som Samfundet faar Raad til det, bygge videre og saa maaske ogsaa føre Princippet helt ud i Livet, saaledes at ogsaa de, der ejer store Formuer, vil kunne faa Aldersrente. Naar det ærede Medlem mente, at jeg havde Sympati for at gøre Dyrtidshjælpen større og det faste Beløb mindre, maa jeg sige: Nej, det beror paa en Fejltagelse. Jeg sagde, at vi har maaske en Gang begaaet den Fejl ikke at skabe det rette Forhold mellem de to Arter af Ydelse, men jeg erkendte i samme Øjeblik, at Alders-